

VII ZAKLJUČAK

Rasprava o Medijskoj studiji, na čijoj su izradi radili eksperti koje je angažovala Evropska komisija, a koja bi trebalo da predstavlja osnov za izradu Medijske strategije Srbije, bacila je u zasenak sve drugo što se u medijskom sektoru dešavalo tokom septembra. Ambiciozan plan koji je podrazumevao celodnevne sesije koje bi se ponavljale iz sedmice u sedmicu i na kojima bi se pretresale preporuke iz Medijske studije i od strane Ministarstva kulture angažovanog konsultanta koji bi u hodu pripremao zaključke okruglih stolova i radio na Nacrtu medijske strategije, pokazao se kao preveliko breme za Ministarstvo kulture sa kojim ono nije znalo da se nosi. Ispostavilo se da država ne zna kako bi rešila nijedan od nasleđenih problema medijskog sektora, a još manje kako da se uhvati u koštac sa izazovima tehnoloških promena koje iz korena menjaju medijsko okruženje. Srbija se našla u situaciji u kojoj je osnov za izradu njene Medijske strategije Studija koja konstatuje da ni postojeće ustanove javnog servisa svoju funkciju ne vrše na zadovoljavajući način, a istovremeno predlaže formiranje još 10 do 15 novih; koja uočava nedopustivo nizak nivo naplate pretplate, a insistira da iz nje, pored postojećih ustanova javnog servisa finasira i 10 do 15 novih, ali i programe stanica civilnog sektora, manjinskih medija i delove programa komercijalnih medija; koja umesto privatizacije postojećih javnih medija, predlaže vlasnicima privatnih medija da prenesu opremu i osoblje na regionalne javne radiodifuzne servise i odustanu od svojih investicija. Kod takvih preporuka, nije za čuđenje što su protiv njih i RTS, nespreman da deli pretplatu sa bilo kim i da otvara prozore na svojim kanalima za regionalne emitere, i neprivatizovani mediji, nespremni da se odreknu i svojih frekvencija i direktnog budžetskog finasiranja, i komercijalni emiteri, nespremni da odustanu od svojih investicija. Novinarska i medijska udruženja jesu predložila set alternativnih preporuka, ali tek ostaje da se vidi da li će država za njih imati sluha. Nekako u pozadini rasprava o Medijskoj strategiji, nastavili su da se nižu slučajevi pritisaka na medije i novinare, posebno u unutrašnjosti Srbije. Istovremeno, sudovi u postupcima pokrenutim povodom fizičkih napada na novinare, nastavili su da izriču presude na granici zakonskog minimuma, ili čak i ispod nje, a u slučajevima u kojima su medijski profesionalci od sudova očekivali da štite slobodu izražavanja, ovi su ponovo donosili odluke koje medijske profesionalce guraju dalje u pravnu nesigurnost i autocenzuru.